

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2011. év szeptember hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A könnyű testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 27.Bf.8307/2010/6. számú ítéletét a II. r. vádlott tekintetében *helybenhagyja*, azzal , hogy a testi épség elleni bűncselekmény helyes megnevezése testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bek.).

A harmadfokú eljárás során felmerült 8.300 (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget a II. r. vádlott köteles az állam javára megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2010. március 24. napján kihirdetett 2.B.33.697/2008/6. számú ítéletével az I.r. vádlottat testi sértés büntette (Btk.170.§.(1)(2) bek.) miatt 300 napi tétel, napi tételenként 300 Ft, összesen 90.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

A II.r. vádlottat könnyű testi sértés vétsége (Btk.170.§.(1) bek.) miatt mint többszörös visszaesőt 200 napi tétel, napi tételenként 300 Ft, összesen 60.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

A garázdaság vétsége miatt emelt vád alól viszont e vádlottat felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I.r. vádlott terhére a büntetése súlyosításáért, a II.r. vádlott terhére a garázdaság vétsége tekintetében a bűnösség megállapítása és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2010. november 10. napján kelt 27.Bf.8307/2010/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. az I.r. vádlott büntetését 10 hónap börtönbüntetésre súlyosította, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.

Aoly II.r. vádlott bűnösségét garázdaság vétségében (Btk.271.§.(1) bek.) is megállapította és a büntetését - halmazati büntetésként - 8 hónap börtönre súlyosította, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy a II.r. vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a II.r. vádlott jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.39/2011. számú átiratában - és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen - a fellebbezés elutasítását indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy álláspontja szerint az ügyben nem nyílt meg a harmadfokú eljárás lehetősége, mert a másodfokú bíróság ítélete érdemben nem tartalmaz az elsőfokú döntésétől eltérő rendelkezést, és nincs szó olyan cselekményben való bűnösség-megállapításról sem, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

A II.r. vádlott magatartását az elsőfokú bíróság a Btk.170.§.(1) bekezdése szerint minősülő könnyű testi sértés vétségének, a másodfokú bíróság pedig e mellett a Btk.271.§.(1) bekezdése szerint minősülő garázdaság vétségének is minősítette.

Ugyanazt a cselekménysort értékelte az első-és a másodfokú bíróság is, és álláspontjuk a bűnösség kérdésében nem eltérő.

Az ügyben elsőfokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság a vádirati cselekményt értékelte részben a vádtól eltérően.

Azt ítéletszerkesztési hibának minősítette, hogy a cselekmény egységes jogi minősítése mellett a vádtól eltérő álláspontját szükségtelenül hozott felmentő rendelkezéssel jutatta kifejezésre.

Nincs szó tehát olyan bűncselekmény miatti bűnösség megállapításról, amiről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

Így pedig a másodfokú bíróság tévesen biztosított fellebbezési jogot.

Ezért a Be.390.§.(2) bekezdése alapján, a Be.369§.(2) bekezdés I. fordulatára figyelemmel - a törvényben kizárt - vádlotti másodfellebbezés elutasítását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen pontosította a fellebbezés irányát.

Elsődlegesen a II.r. vádlott teljes felmentését kérte.

E körben azt fejtette ki, hogy lényegében az I.r. vádlott és élettársa vallomása alapján került sor a felelősség megállapítására, amit a maga részéről nem tartott elfogadhatónak, és kellően megalapozottnak.

Utalt arra is, hogy a sértett sérüléséről orvosi látlelet nem is készült.

Másodlagos indítványa arra irányult, hogy a bíróság kizárólag a könnyű testi sértés tekintetében állapítsa meg a II.r. vádlott felelősségét.

Az elsőfokon eljáró bíróság által a garázdaság vétsége tekintetében hozott felmentő rendelkezést megalapozottnak tartotta. Felvetette, hogy kérdéses a szóváltásnak és magának a cselekménynek az észlelhetősége.

Harmadlagos indítványként a büntetés enyhítését, pénzbüntetés kiszabását kérte.

A II.r. vádlott a felszólalásában a személyi körülményei körében elmondta, hogy ipari alpinistaként alkalmi munkákat végez, melyből kb. havi 100.000 Ft a jövedelme.

Garázdaság vétsége miatt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon büntetőeljárás folyik ellene.

Fellebbezését fenntartotta, felmentését kérte. Vitatta, hogy a sértett megütötte volna. Utalt a tanú1 előadására, miszerint látta, hogy a sértett valamit keresgélt. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy ha ő valóban erősen megütötte volna őt, akkor a keresgéléssel lett volna elfoglalva.

Hivatkozott arra is, hogy két férfi is volt ott, és egyiküknél egy 120-150 cm-es vascső is volt. Ilyen körülmények között miért ütötte volna meg a sértettet?

A vele történtek után ő azonnal bement a rendőrségre, és egyezően nyilatkozott a történetekről végig az egész eljárás során.

Kifogásolta azt is, hogy a sértett sérüléséről miért nincs orvosi látlelet.

A II.r. vádlott fellebbezése nem alapos, ugyanakkor nem helytállóak a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írt érvek sem.

A II.r. vádlott fellebbezése folytán a harmadfokú bíróság a Be.387.§.(1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első és másodfokú eljárást bírálta felül.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal szemben a harmadfokú bíróság álláspontja szerint a Be.386.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján a II.r. vádlott esetében megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége.

A hivatkozott törvényhely szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével olyan vádlott bűnösségét állapította meg, illetőleg olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette.

Tényként állapítható meg, hogy a Budapesti X-XVIII. Kerületi Ügyészség a B.X.5274/2007/3. számú vádiratával a II.r. vádlott ellen nemcsak könnyű testi sértés vétsége, de garázdaság vétsége miatt is vádat emelt.

Az elsőfokú bíróság e vád alapján a II.r. vádlottat a garázdaság vétsége miatt ellene emelt vád alól felmentette, és a felelősségét csak a könnyű testi sértés vétségében állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen benyújtott ügyészi fellebbezés folytán a másodfokú bíróság a felmentett vádlott bűnösségét megállapította garázdaság vétségében is.

Ekként pedig nincs akadálya harmadfokú eljárásnak.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta.

Az elsőfokú bíróság feltárta a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat, és ezeket egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A törvényesen lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság is irányadónak tekintett a felülbírálata során.

A Be.388.§.(1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

A megállapított tényállás a harmadfokú bíróság szerint is lényegében mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, így az irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Észlelte ugyanakkor a harmadfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott előélete kapcsán az ítélet 2. oldalán pontatlanságok, elírások találhatók, továbbá módosításra szorul a vádlott foglalkozása és jövedelmi helyzete is a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján.

Ezért a Be.388.§.(2) bekezdésében foglaltak szerint az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, a személyi körülmények körében az alábbiakkal egészíti ki:

- Az ítélet 2. oldal 5. bekezdésében rögzíti, hogy a II.r. vádlott ipari alpinistaként alkalmi munkákból havi kb. 100.000 Ft jövedelemmel rendelkezik.
- Ugyanezen az oldalon, a vádlott előélete körében az 1. pont alatt megjelölt elítélésnél a Legfelsőbb Bíróság ügyszáma helyesen Bf.I.23/2001/7. A vádlott elítélésére az életveszélyt okozó testi sértés mellett 2 rb. rongálás vétsége miatt került sor, és őt 5 év közügyektől eltiltásra is ítélték, és elrendelték a kényszergyógyítását is.
- A 2. pont alatt megjelölt ítéletben a vádlottat mint különös visszaesőt ítélték el, mellékbüntetése egy év közügyektől eltiltás volt, és kizárták a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből is.
- Az 1. és 2. pontok alatti elítéléseket összbüntetésbe foglaló másodfokú bírósági határozat ügyszáma helyesen Bf.I.2161/2002/2. Az összbüntetési ítéletben a vádlottat kizárták a feltételes szabadságból is.
- A 3. pont alatti jogerős elítélésben a vádlottat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélték.
- Az 1., 2. és 3. pont alatti elítéléseket összbüntetésbe foglaló jogerős határozatokban kimondták azt is, hogy a vádlott különös és többszörös visszaeső, és feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az így kiegészített, pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott.

A II.r. vádlott fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, saját védekezésének elfogadtatásával eltérő tényállás megállapítását célozza, amely azonban megalapozott tényállás mellett a harmadfokú eljárásban sem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is kellő részletességgel eleget tett.

Számot adott arról, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok közül melyiket és milyen okból fogadott el, illetve melyik bizonyítékot miért nem látott elfogadhatónak.

A bizonyítékok értékelésével törvényesen állapította meg, hogy a II.r. vádlott bántalmazta - tenyérrrel homlokra ütötte - a sértettet.

A sértetti vallomást megerősítette a tanú1 nyomozati vallomása is (nyom. ir. 135. oldala), miszerint „Én ránéztem a nőre és valóban az arcán egy sérülés volt.”

Ennyiben pontosítja is az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldal utolsó előtti bekezdését.

Közvetve megerősítette a sértetti állítást tanú2 nyilatkozata is.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság is bizonyítottanak látta a cselekmény elkövetését, a II.r. vádlott felmentésére nem kerülhetett sor.

A bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság arra is utalt, hogy a II.r. vádlott személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt már volt büntetve, és hogy az előzményi elítélések között első helyen megjelölt életveszélyt okozó testi sértés büntettét a sértett sérelmére valósította meg.

Ezt a másodfokú bíróság által az ítélete 2. oldal 9. bekezdésében tett megállapítást a harmadfokú bíróság ki kellett hogy rekesse, mert a rendelkezésre álló ítéletkiadmány alapján megállapítható, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntettét a vádlott a sértett akkori barátja - tanú3 - sérelmére követte el, a sértett sérelmére 1 rb. rongálás vétségét valósította meg.

A megalapozottan megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a II.r. vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett cselekményt törvényesen minősítette a Btk.170.§.(1) bekezdésébe ütköző testi sértés vétségének.

Tévedett viszont az elsőfokú bíróság, amikor a II.r. vádlottat a Btk.271.§. (1) bekezdése szerint minősülő garázdaság vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Ezzel kapcsolatban a harmadfokú bíróság mindenben a másodfokú bíróság jogi okfejtésével értett egyet, mert ahogy azt a megalapozott tényállás is rögzíti, a II.r. vádlott, miután lement a kapu elé, vitatkozni kezdett volt élettársával - a sértettel - , majd őt egy alkalommal tenyérrel homlokra ütötte. Ez pedig - függetlenül magatartása későbbi következményétől, saját sérülésétől - olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartás volt, ami alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást, riadalmat keltsen.

A garázdaság szempontjából az emberi test támadó szándékú megérintése már erőszakos magatartásnak minősül. A sértettnek nyilvános helyen való ok nélküli bántalmazása a sértett jogainak megsértésén túl az együttélési szabályok hangsúlyozott megsértését is jelenti, ezért kihívóan közösségellenes magatartás.

A cselekmény nyilvános helyen, a társasház bejárata előtti utcaszakaszon történt, így nem volt kizárt annak lehetősége, hogy azt mások is észleljék, tehát reális lehetőség volt arra, hogy a cselekmény másokban megbotránkozást, riadalmat keltsen.

A garázdaság veszélyeztetési bűncselekmény, melynek megvalósulásához nem szükséges eredmény, elegendő a tényállásban megjelölt veszélyhelyzet.

Nem eleme tehát a tényállásnak, hogy a megbotránkozás vagy a riadalom ténylegesen létrejöjjön, elegendő, hogy a cselekmény az adott körülmények között alkalmas legyen annak a létrehozására.

Helyesen utalt a másodfokú bíróság a Bkv.34. számú büntető kollégiumi véleményre, mely szerint bűnhalmazat létesül, ha az elkövető egy cselekménnyel a garázdaság, valamint a testi sértés vagy a rongálás törvényi tényállását is megvalósítja, feltéve, hogy a testi sértés vagy a rongálás büntetési tétele nem súlyosabb mint a garázdaságé.

A fentiek alapján tehát törvényesen állapította meg a másodfokú bíróság a II.r. vádlott bűnösségét garázdaság vétségében is.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az első-és másodfokon eljáró bíróságok túlnyomórészt helyesen vették számba, de tévesen értékelte a másodfokú bíróság súlyosító körülményként, hogy a II.r. vádlott korábban már volt büntetve az élettársa sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekmény miatt, hiszen az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének sértettje - ahogy arra a harmadfokú bíróság a vádlott előéleti adatainak pontosítása során már utalt - nem a sértett volt. Mellőzi a súlyosító körülmények közül a halmazat ekkénti értékelését is, mert a Bkv.56. számú büntető kollégiumi vélemény III/6. pontja szerint a bűnhalmazatnak a büntetési tétel felső határát emelő hatása van, ezért súlyosító körülményként nem értékelhető (kétszeres értékelés tilalma). A kettőnél több bűncselekmény bűnhalmazata értékelhető csak súlyosítóként.

Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján is megállapítható, hogy a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés megfelel a büntetési céloknak, ezek a célok más büntetési nem alkalmazásával valóban nem érhetők el.

A büntetés kiszabása során a másodfokú bíróság helyesen vette figyelembe a belső arányosság követelményét is.

Nem látott módot a harmadfokú bíróság a büntetés enyhítésére sem.

Akkor sem tévedett a másodfokú bíróság, amikor úgy látta, hogy a büntetési célok a II.r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetők, és ezért a börtönbüntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a próbaidő tartamának meghatározása törvényes.

Ugyancsak törvényesen került sor annak megállapítására is, hogy a II.r. vádlott a Btk.82.§.(2) bekezdése alapján pártfogó felügyelet alatt áll.

Észlelte a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott testi épség elleni bűncselekményét nem a Be.258.§.(2) bekezdés d/ pontjának, illetve a Bkv.61. számú büntető kollégiumi véleményben foglaltaknak megfelelően nevezte meg, és mivel ezt a másodfokú bíróság sem észlelte és korrigálta, ezért azt a harmadfokú bíróságnak kellett pontosítania.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábrla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 27.Bf.8307/2010/6. számú ítéletét a testi épség elleni cselekmény megnevezésének pontosításával a Be.397.§. alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.385.§. alapján alkalmazott Be.381.§.(1) bekezdése alapján a II.r. vádlottat kötelezte.

Budapest, 2011. év szeptember hó 7. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.16/2011/6. számú végzése folytán a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 27.Bf.8307/2010/6. számú ítélete a II.r. vádlott tekintetében 2011. év szeptember hó 7. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2011. év szeptember hó 7. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Pécsi Orsolya
bírószági ügyintéző